

om til flere Læger, have ikke Raad til at søge eller hente til deres Ehge de kostbare, for deres Dygtighed bekjendte Læger, der hoo ofte mange Mile fra dem. Man har vel Exempler paa, at Følk af Bondealmuen, der jo er den talrigste Deel af Befolkningen her i Landet, have hentet en saadan bekjendt Læge, der har boet en halv Snees Mile eller saa borte fra dem, og for et saadant eneste Lægebeføg givet 25 til 100 Rdl. i Honorar; men det Uoverkommelige i den Maade at søge Lægehjælp paa viser sig jo for Enhver. Den største Deel af Landbefolkningen er altsaa bunden til den bestemt ansatte Læge, eller nu, da der i Almindelighed i de fleste Kjøbstæder er to Læger, en Distriktslæge og en praktiserende Læge, til to Læger. Men det er jo ikke sagt, at de føle sig tiltalte af disse, og hvad der er det Allerværste, er, at naar de saa have brugt dem og forgæves forsøgt dem gjenem Maaneder og ikke have Raad til at vende sig til en stor bekjendt Læge i Kjøbenhavn eller andetsteds, ere de blottede for Lægehjælp og maae ikke henvende sig til En eller Anden, som de mulig have hørt er bekjendt for at kunne hjælpe for det eller det Tilfælde. Hvis man vilde samle Understrifter, er jeg vis paa, at det langt overveiende Fleertal i Landet vilde være paa min Side. Det forekommer mig, at dette Forhold er en saa stor Indskrænkning i den personlige Frihed, at det vistnok trænger til en betydelig Forandring. Det er faldet i min Lod at tale i flere Retninger for den personlige Frihed, og jeg troer ikke, at jeg er gaaet videre, end at jeg har talt for og ønsket en saadan personlig Frihed her i Landet, som kunde bestaae med god Orden og det Heles Bølvære. Imod at give Alt frit i saa Henseende, har man indvendt, at derved kan der stiftes megen Skade; ganske vist; men naar Alt er bundet, som det nu er, naar Følk føle det Uaalnelige, som virkelig nu er deri, kan man vende Forholdet om og sige, at det ikke er rigtigt at forhindre, hvad der er godt og kan være godt for Mange, fordi den Enkelte kan misbruge denne Frihed. Lad den Enkelte, der misbruger den, blive straffet, og lad Lovgivningen tage Hensyn til de Midlers Bestaaenhed, der bruges, om de ere fladelige

eller ikke, og i saa Henseende vil man kunne give Regler; fuldstændig er der ingen Tale om, men nogenlunde tilnærmelsesviis vil man kunne give dem. Det er min personlige Overbeviisning, det Indtryk, jeg har faaet, og jeg kan ikke forstaae Andet, end at dette i Grunden ogsaa har været Lovgivningens Mening fra først af med den bekjendte Kvassalderlov af 5te September 1794; thi Motiverne tale kun om, hvad der gjør Skade, om den Skade, der kan stiftes; og paa disse Motiver er Loven begrundet. Denne Lov har imidlertid modtaget en anden Fortolkning, sandsynligviis som en Følge af — jeg er for lidt inde i Juræen til at kunne dømme derom — at den er kommen ind i det juridiske System og er bleven afsøst derefter, og maaskee ogsaa som Følge af den første Højesteretsdom, der er falden med Hensyn til Anvendelsen af denne Lov, og som saa er bleven en Norm for alle andre Domme. Maaskee jeg maa tillade mig blot at gjøre opmærksom paa den Modsetning, der er mellem Forordningens § 6 og dens øvrige Bestemmelser. Naar der nemlig tales om, at der kan erhverves Tilladelse til at hde Lægehjælp for dem, der have udmærket sig ved Kjendskab og Dygtighed til Behandlingen af Ehge, maaatte disse, hvis Bestemmelsen skulde forstaaes paa den Maade, som den nu forstaaes, idet man nu kalder Saadant Kvassalveri, altsaa først have bevist deres Dygtighed ved at blive flere Gange dømt, førend de kunde erholde Tilladelsen og blive stædte til den Prøve, der omtales for Amtmanden og Sykhus.

Naar jeg er traadt frem som Talsmand for denne Sag, er det, som jeg allerede har sagt, fordi jeg ogsaa i en anden Henseende har kæmpet for Frihed, nemlig for Frihed i religiøs Henseende, og det er navnlig af disse to Hensyn, for at fremme disse Ting, at jeg har modtaget de Valg, hvormed mine Medborgere forskjellige Gange have bæret mig, baade til Folkethinget og nu til Landstthinget. — Efter den Dmtale og Opmærksomhed, som den nuværende høitærede Justitsminister for 3 Aar siden henvendte paa denne Sag, haaber jeg, at han ikke vil glemme den, men godhedsfuldt tage den under nærmere Overveielse.